ΜΕΤΑΞΥ ΔΥΟ ΣΥΖΥΓΩΝ

Η ΟΙΚΟΝΟΜΑ

(*Διάλογος— Κατὰ τὸν* Maurice Donnay)

Σιμόνη Καρέ, 24 ἐτῶν.
Μαρσὲλ Καρέ, 32 ἐτῶν,

(Μετὰ τὸ πρόγευμα, στὸ μὼβ καὶ κίτρινο μπουντουὰρ τῆς *Κας Καρέ*. Ἡ Σιμόνη συνδιαλέγεται μὲ τὸν σύζυγόν της ποὺ εἶναι ξαπλωμένος στὸ διβάνι καὶ κιπνίζει.

Μαρσέλ. – Ποῦ πῆμε ἀπόψε; Δὲν μᾶς ἔχουν πουθενὰ καλεσμένους;

Σιμόνη.—Ὄχι.

Μαρσέλ. – Περίεργο! Τότε, ἂν θέλεις, πᾶμε νὰ δειπνήσουμε ἔξω καὶ ἀπ' ἐκεῖ πᾶμε νὰ περάσουμε τὴ βραδυὰ σὲ κανένα θέατρο.

Σιμόνη.—Παρήγγειλα τὸ δεῖπνο ἐδῶ γι' ἀπόψε. Ἄλλως τε ἂς μείνουμε μιὰ φορὰ σπίτι. Ἂς κάνουμε καὶ λίγη οἰκονομία. Τόσο πλήττεις νὰ καθήσῃς μιὰ βραδυὰ σπίτι σου;

Μαρσέλ.—Μὰ εἶσαι πολὺ λογική, ἀγάπη μου... Τὸ μόνο ποὺ ἐπιθυμοῦσα κ' ἐγώ. (Πλησιάζει στὸ παράθυρο.) Τί ζέστη φρικτή!.. (Ξαπλώνεται πάλι στὸ διβάνι.) Ἀλήθεια, ποῦ θὰ πᾶμε νὰ περάσουμε τὸ καλοκαῖρι μας;

Σιμόνη.—Ὅπου θέλεις.

Μαρσέλ.—Οἱ Βωτιὲ μᾶς προσεκάλεσαν νὰ πᾶμε μὲ τὴ θαλαμηγό τους στὴ Νορβηγία. Τί ὡραῖα!

Σιμόνη.—Μὰ δὲν πρέπει νὰ πᾶμε μὲ τοὺς Βωτιὲ ποὺ τόσο μᾶς περνοῦν στὰ πλούτη, καὶ ν' ἀφανισθοῦμαι καὶ στὰ ἔξοδα.

Μαρσέλ.—Θὰ εἴμεθα μιὰ ὁλόκληρη μπάντα, καὶ θὰ πληρώσουμε ὁ καθένας τὰ δικά του. Ἀλλέως, ἐννοεῖται, δὲν θὰ δεχόμουν ποτέ!..,

Σιμόνη.—Ναί, μὰ γιὰ νὰ ζοῦμε σὰν αὐτοὺς, τί ἔξοδα θέλουμε!

Μαρσέλ.—Ὅπως προτιμᾶς. Τότε, πᾶμε κάπου ἀλλοῦ... Στὴ Γαρένα; Στὸ Βεκόν;

Σιμόνη—Νὰ πᾶμε ἁπλούστατα στοὺς γονεῖς μου στὸ Φρυβερτβίλ.

Μαρσέλ.—Ὡραῖο ταξίδι!

Σιμόνη.—Πάει κανεὶς στὴν ἐξοχὴ γιὰ ν' ἀναπαυθῇ. Ἔτσι ἄλλως τε θὰ κάνουμε καὶ οἰκονομίες.

Μαρσέλ.—Ὅλο γιὰ οἰκονομίες μιλᾶς. Θάλεγε κανεὶς πὼς μείναμε ἀπένταροι.

Σιμόνη. — Μὲ τὴν σπατάλη ποὺ κάνεις, δὲν θ' ἀργήσουμε νὰ βρεθοῦμε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι. Πρὸ παντὸς ἡ οἰκονομία.

Μαρσέλ.—Ἂς εἶναι καὶ ἔτσι. Ἀλλὰ προκειμένου γιὰ τὸ Φρυβερτβίλ, προτιμῶ νὰ μείνουμε στὸ Παρίσι...

Σιμόνη.— Μποροῦμε νὰ πᾶμε σὲ καμμιὰ ἐξοχὴ ἀπόκεντρη, στὸ Βεκοτ, λόγου χάριν. Δὲν ἔχει ἐκεῖ καζίνα καὶ ξενοδοχεῖα, δὲν θαῦρουμε ὀχληρούς. Τὶ καλλίτερο θέλεις; Ἀκριβῶς. οἱ Λεβῆ δὲν θὰ πάνε ἐφέτος ἐκεῖ, καὶ θὰ μᾶς νοικιάσουν τὴ βίλλα τους πάμφθηνα.

Μαρσέλ.—Ὡραῖα βίλλα! σωστὸ κοττέτσι. Καὶ ἔπειτα φαντάσου νὰ πᾶμε στὸ Βεκότ! Θὰ μᾶς νομίσουν πὼς βουλιάξαμε.

Σιμόνη.—Πάθαμε μεγάλες ζημίες τώρα τελευταῖα. Μόνο ἀπὸ τὴς ὁμολογίες τῆς Πιστωτικὲς ποὺ ξέπεσαν ζημιωθήκαμε διακόσιες χιλιάδες φράγκα.

Μαρσέλ.— Τὸ ξέρω.

Σιμόνη.—Γιὰ τίποτε δὲν νοιάζεσαι, σὺ... Ξέρεις μόνο νὰ ξοδεύῃς. Ὁ μπαμπᾶς μοῦ μιλοῦσε γι' αὐτὸ χθὲς πολὺ σοβαρά. Λέει ὅτι ἂν θέλουμε νὰ ἐξακολουθοῦμε αὐτὴ τὴ σπάταλη ζωή, πρέπει ἐξάπαντος νὰ πιάσῃς δουλειά.

Μαρσέλ.— Χά! χά! ἀστεῖος, ὁ πεθερός μου. Νὰ πιάσω δουλειά!

Σιμόνη — Γιατὶ ὄχι; Ἔτσι ὁ πατέρας μου ἔγινε πλούσιος.

Μαρσέλ — Αὐτὸ τὸν τιμᾷ. Εἶναι ἄνθρωπος προκομμένος.

Σιμόνη.— Ἀντὶ νὰ τὸν εἰρωνεύεσαι καλλίτερα νὰ τὸν μιμηθῇς.

Μαρσέλ.— Καὶ θὰ τὸ κάμω. Κι' ἐγὼ τὸ θέλω νὰ πιάσω δουλειά. Ἀλλὰ σὰν τὶ δουλειά;

Σιμόνη.— Αὐτὸ εἶναι δικός σου λογαριασμός. Ἔχεις τόσους φίλους ἰσχυρούς. Ζήτησε νὰ σὲ διορίσουν σὲ καμμιὰ θέσι.

Μαρσέλ.— Μὰ ὅλα τὰ γραφεῖα εἶναι φορτωμένα ἀπὸ ὑπαλλήλους. Φαντάσου με κατώτερο ὑπάλληλο σὲ κανένα ὑπουργεῖο. Δὲν θὰ εἶναι σὰ νὰπεσα στὸ βοῦρκο;

Σιμόνη.—Τότε προτίμησε κανένα ἐλεύθερο ἐπάγγελμα. Γράφε.

Μαρσέλ.—Σὲ ποιόν;

Σιμόνη.—Ἐννοῶ νὰ γράφῃς βιβλία, δράματα. Ἔχεις ἀρκετὸ πνεῦμα.

Μαρσέλ.—Τώρα πιὰ εἶναι ἀργὰ γιὰ ν' ἀρχίσω μιὰ τέτοια δουλειά. Μοῦ φαίνεται πὼς γιὰ τίποτε πιὰ δὲν εἶμαι ἄξιος.

Σιμόνη.—Μὲ τὸ νὰ κάθεσαι ἔτσι ξαπλωμένος, δὲν θαῦρῃς π ον θενὰ νὰ οἰκονομηθῇς. Κουνήσου!

Μαρσέλ (κουνάει τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια).—Ὁρίστε κουνιέμαι.

Σιμόνη.—Ἀγαπητέ μου, δὲν εἶσαι καθόλου σοβαρός Ἐγὼ σοῦ λέω ὅτι ἡ θέσις μας εἶναι δύσκολη, καὶ σὺ τὰ παίρνεις ὅλα στ' ἀστεῖα. Ἂν εἴχαμε παιδιά, τί θἄκανες!

Μαρσέλ.—Δὲν ἔχουμε.

Σιμόνη.—Μπορεῖ ν' ἀποκτήσουμε.

Μαρσέλ.—Ὕστερα ἀπὸ πέντε χρόνων παντρειά!.. ἀμφιβάλλω. Ἄλλως τε, ὅταν ἡ ἀνάγκη τὸ ἀπαιτήσῃ. Θὰ δουλέψω, καὶ μ' ὅλη μου την καρδιά. Τώρα, σὺ κρατεῖς τὰ κλειδιὰ τοῦ ταμείου, κατάφερνέ τα ὅπως μπορῇς. (Κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας).

Ἡ ὑπηρέτρια.—Κυρία, τὸ παιδὶ ἀπὸ τὸ μαγαζὶ σᾶς ἔφερε τὰ ψώνια.

Σιμόνη.—Ἂς ἔρθῃ μέσα. (Ἀνοίγοιν τὸ δέμα, ἐξετάζουν τὰ ψώνια, φουστάνια, καπέλλα, γάντια, ἐσώρουχα μετάξινα).

Μαρσέλ. Ὡραῖα, πολὺ ὡραῖα.

Σιμόνη.—Σοῦ ἀρέσουν;

Μαρσέλ.—Κοστίζουν πολύ;

Σιμόνη — Δυὸ τρεῖς χιλιάδες φράγκα!..

Μαρσέλ.—Δὲν εἶναι λίγο ἀκριβά;

Σιμόνη.— Ἄ Ὄχι, δά ... Θέλεις νὰ μὴ τὰ πάρω; Ἔκαμα ἴσως μία τρέλλα...

Μαρσέλ.—Ὄχι νὰ τὰ πάρῃς.

Σιμόνη.– Θεέ μου, ἦταν ἕνα μικρὸ καπρίτσιο.

Μαρσέλ — Μὰ βέβαια Ἄλλωστε σὲ ξέρω. Εἶσαι τόσο οἰκονόμα! Πολὺ οἰκονόμα!

(*Αὐλαία*)

ΜΩΡΙΣ ΝΤΟΝΝΑΙ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΟΥ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Ὁ ἄνθρωπος τῆς στιγμῆς δὲν ἔχει παρὰ μόνον ἐνεστῶτα· ἀπερασμένον καὶ μέλλοντα χρόνον δὲν ἔχει. Ὠφελήσου ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τῆς στιγμῆς, εἰς τὴ στιγμή. Ἀλλοιῶς τὸν ἔχασές.

Παρομοίως· Φυλάξου ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο τῆς στιγμῆς, εἰς τὴ στιγμή. Ἀλλοιῶς ἐχάθηκες. Μπορεῖ νὰ σὲ σκοτώσῃ ὁ ἄνθρωπος τῆς στιγμῆς, εἰς τὴ στιγμή. Καὶ ἔπειτα νὰ κάθεται νὰ σὲ κλαίῃ.

Μπορεῖ στὴ στιγμή, νὰ θυσιάσῃ κἄτι 'δι' ἐσέ. Κι' ἔπειτα νὰ μετανοήσῃ.

Μπορεῖ στὴ στιγμὴ νὰ σοῦ ὑποσχεθῇ πράγματα μεγάλα· κι' ἔπειτα νὰ μὴ τὸ θυμηθῇ πλέον. Μ' ὅλον ὅτι σοῦ τὰ ὑποσχέθηκε μὲ ὁληθοσύνη, καὶ μὲ ἀπόφασι νὰ τὰ ἐχτελέσῃ.

Ὁ ἄνθρωπος τῆς στιγμῆς, εἰς τὴ στιγμή, δὲν σκέφτεται τὸ αὔριο, καὶ δὲν ἐνθυμεῖται τὸ χθές. Δὲν ἔχει ἐμπρός του παρὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, κι' ἐσέ, καὶ τὸν ἑαυτόν του. Καὶ εἶναι ἕτοιμος νὰ μοιράσῃ μαζί σου τὸ βιό του, ἂν τὸν ἐσυγκίνησες, ἢ ἐξεναντίας νὰ σὲ κακοτροπώσῃ ἂν τὸν ἐδυσαρέστησες.

Ὁ ἄνθρωπος τῆς στιγμῆς ἠμπορεῖ νὰ πέρνῃ πολλὲς ὑπόσχεσες. Ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ μπορῇ νὰ τὲς ἐχτελῇ ὅλες, ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τόσες ἠμπόρεσες, ὅσες ὑπόσχεσες Καὶ οὔτε ἴσως δὲν ἤθελε φθάνει τόσο· ἀλλ' ἔπρεπε καὶ νὰ τοῦ παρουσιάζεται κάθε φορά, στὴ στιγμὴ τῆς ἐχτελέσεως, ἡ στιγμὴ ἐκείνη τῆς ὑποσχέσεως, μὲ τὸ τότε της ἐνδιαφέρον καὶ θέλγητρό της.

Τὸν ἄνθρωπον τῆς στιγμῆς, μὴν ἠμπορῶντας νὰ βασισθῇς εἰς αὐτόν, θεώρει τον μᾶλλον ὡς περίστασιν, παρὰ ὡς ἄνθρωπον. Καὶ ξεῦρε νὰ ὠφελεῖσαι ἀπὸ αὐτὸν ὡς ἀπὸ περίστασιν τὴν ὁποίαν ἂν τὴν ἀφήσῃς τὴ χάνεις.

† ΑΝΔΡ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

Μία εἰκὼν ἐξωφύλλου — ἡ Ἄνοιξις — θαῦμα ἰδέσθαι· Ἄλλαις εἰκόνες καλλιτεχνικώτατες, περιεχόμενα ποικίλα Τὸ περίφημο διήγημα τοῦ Ρώσσου Α. Τσέχωφ «Νύχτα τρόμου». Τὸ ὑπέροχο διήγημα τοῦ Μωπασσὰν: «Αὐτὸ τὸ γουροῦνι ὁ Μωρὲν!». Σελίδες τερπναὶ καὶ ἀπολαυστικαὶ: «Οἱ Βασιλεῖς καὶ τὸ φίλημα». «Πῶς νὰ γυμνάζετε τὰ σκυλιὰ σας νὰ ἐκτελοῦν θαυμαστὰ ἔργα», Συμβουλαὶ τοῦ ἑκατομμυριούχου Κάρνεζυ: «Πῶς μπορεῖτε νὰ πλουτίσετε» «Ἡ Γάτα διὰ μέσου τῶν αἰώνων. «Μάγια καὶ ἀνθρωποφαγία» παραμύθια, ξεκαρδιστικὸ ἀστεῖα, ἀνέκδοτα. περίεργα, συμβουλὲς ἐμμορφιᾶς, τὸ «Μάτι» Ἠπειρωτικὸ παραμῦθι ὑπὸ Χ. Χριστοβασίλη καὶ ἄλλα καὶ ἄλλα καὶ ἄλλα...

Μ' ἄνθη στολίζουν τὴ χαρὰ κι' ἄνθη στὴ λύπη φέρνουν,
Μ' ἄνθη γελοῦνε τὴν καρδιὰ καὶ τὸν καϋμό της πέρνουν.

Σ Στεφάνου.

Τοὺς φθισιῶντας ἔρωτας δὲν ἀγαπᾷ ἡ ρώμη,
Οἱ θρῆνοι δὲν ἁρμόζουσιν εἰς ἀετῶδες βλέμμα.

Δ. Παπαρρηγόπουλος

Ὠϊμὲ πικρὸς ὁ χωρισμὸς καϋμὸ καὶ πόνο φέρνει...
γίνεται χάρος ζωντανὸς κι' ὅτι ἀγαπᾶς στὸ παίρνει.

Γ. Δροσίνης